

Ako oni pristanu na to, zatražite od njih, da nam se pokoravaju u svemu, što pripada na službu admirala, sve do druge kakve zapovijedi spomenutog našeg gospodara, i da oni ne nose ni sol ni vino ni drugi živež u zemlje kralja od Bosne.

Ako oni pristanu na ove stvari, neka pošalju dvojicu iz svoje sredine u Dubrovnik, da uredi svoju službu s našom vladom o ovim poslovima i ostalim potrebnim stvarima.

Također, ako oni ne budu htjeli prihvatiti, morate im reći, da na nijedan način naša vlada ne može to drukčije podnijeti, te ako pri vašem povratku ne učine, kako ste im kazali, da ćemo ih prinuđeni našom vjernosti smatrati kao neprijatelje.

I odmah, kako upoznate položaj, obavijestite nas javljajući nam preko Stona. I otuda otputajte i nastavite vaš put.«

U instrukciji se dalje veli, da pođu na Hvar pa na Brač i tamo na isti način učine i pokušaju kao i na Korčuli.

Kakav je bio uspjeh ove ekspedicije, u izvorima nam se ništa točno ne veli, ali Korčulani su ipak poslali svoje poslanike u Dubrovnik, da tamo pregovaraju. Kao što smo uopće mogli dosad vidjeti, Korčulani su u ovo vrijeme vodili politiku laviranja i kolebanja i čestog pregovaranja. Premda su ipak priznavali nečiju vlast, to nijesu htjeli biti u otvorenom neprijateljstvu prema drugima, kojima su često slali poslanike. Njima je lebdjela misao, da njihova komuna sačuva što samostalniji položaj, pa su mislili, da će ga takvom politikom sebi obezbijediti. I ako su poslali poslanike u Dubrovnik, da pregovaraju, ipak nijesu bili skloni da se tako lako odvrte od vjernosti prema Ladislavu. Dubrovačko veliko vijeće zaključuje stoga 29. prosinca, da se odgovori korčulanskim poslanicima, ako se ne sklone opomenama i savjetima na povraćanje k dužnoj vjernosti prema Žigmundu, Dubrovčani će biti prisiljeni smatrati ih za svoje neprijatelje, kao što im je već rekao kapetan armade. Sutradan zaključuju i vijeće umoljenih i veliko vijeće, da se ponovo pregovara s korčulanskim poslanicima, ako ovi imaju neograničenu punomoć, da se nagode s Dubrovčanima prema njihovim zahtjevima. Ako poslanici odgovore, da nemaju te punomoći, ima im se reći, da pošalju svog kancelara u Korčulu, da tamo dobije ovlaštenje, a ostala dvojica od poslanstva neka ostanu u Dubrovniku. Svi ovi pozivi, opomene, pa čak ni prijetnje, nijesu mogli nagovoriti Korčulane, da priznaju vlast Žigmundovu.⁹²

⁹² O svemu ovom nastojanju Dubrovčana vidi dokumente kod Gelcich-Thalloczy: Diplomatarium pod odnosnim datumima i Restija p. 205.